

Σ Τ Η Ν Ε Ρ Η Μ Ι Α

Ἄχ! ἔλα κεῖ σὸ μακρινὸ κ' ἔρημικὸ λαγκαδί
 Ὅπουν' ἢ μέρα πι' ὄμορφη καὶ πιὸ γλυκὸ τὸ βράδυ,
 Ὅπου τὸ λούζουν ῥεματιῆς καὶ γύρω γύρ' ἀνθίζουν
 Ῥοδοδαφνοῦλες χαρωπὲς καὶ λιγαριῆς μυρίζουν,
 Που ἀγεράκια ὀλόδροσα παντοτινὰ φυσοῦνε
 Καὶ τὰ πουλάκια ὀλόχαρα πετοῦν καὶ κελαϊδοῦνε·

Παιδιὰ τρελὰ τῆς ἐρημιᾶς, τοῦ ἔρωτα κοπέλια,
 Νὰ ζοῦμε πάντα μὲ φιλιά, μὲ χάρδια καὶ μὲ γέλια,
 Ἐγὼ ῥυάκι ἐρημικὸ, παρθένο σὺ ἀγριοκρίνο,
 Νὰ μοῦ σκορπίζης μυρουδιά, δροσοῦλα νὰ σοῦ δίνω,
 Ἐσὺ δαφνοῦλα φουντωτὴ μὲ φύλλα μυρισμένα
 Κ' ἐγὼ πουλι νὰ τραγουδῶ παντοτινὰ γιὰ σένα.

Ξέρω σπυλιῆς στὴ λαγκαδιά, κρυφὲς μεριῆς στὰ δάση
 Ποῦ τὸ λιοπύρι μέσα κεῖ ποτὲ νὰ μὴ μᾶς φτάση.
 Καὶ κεῖ ποῦ μέσα στίς ἰτιῆς μιὰ βρύση κρυφοτρέχει
 Σὸχω πλεγμένη μιὰ φωλιά π' ὅμοια πουλι δὲν ἔχει·
 Μὲ φτέρες καὶ μυρτόκλαδα π' ὀλόγυρα κλαρόνει
 Κι' ὀλόευωδη μι' ἀγράμπελη τὴν ἀνθοστεφανόνει.

Καὶ πέρα στὴν ἀκρολιμνιά, ξανθούλ' ἀγαπημένη,
 Μὲ τὸ πανάκι ὀλόανοιχτο βαρκούλα μᾶς προσμένει
 Π' ἀνάμεσα στὰ νοῦφαρα καὶ μὲ τοὺς κύκνους πλάι
 Θὰ ἰδῆς κ' ἐκεῖνη στὰ νερά, σὺν κύκνος, νὰ γλυστράη
 Ὅταν μὲ τᾶσπρο παίζοντας πανάκι της τ' ἀγέρι
 Πέρα, σ' ὀχιτιῆς μαγευτικῆς, τὸ ταῖρι μᾶς θὰ φέρη.

Ἐκεῖ ποῦ φράξα θεόρατα καὶ γέρικα πλατάνια
 Καὶ λεῦκες ἀργυρόφυλλες ποῦ φτάνουν στὰ οὐράνια
 Ῥίχνουνε θόλους πράσινους καὶ τ' ἀκρογιάλ' ἰσκιάζουν,
 Πῶρχονται τ' ἀγριοδάμαλα καὶ ξεμεσημεριάζουν,
 — Μὴ τ' ἀγροικᾶς καὶ σκιαζεσαι! Γιατί κι' αὐτά, στοχάσου,
 Μπορεῖ νὰ μὴ 'μερώσουνε μπροστὰ στὴν ὀμορφιά σου;

Ἐκεῖ ποῦ κι' ὅταν δὲ φυσᾶ ὀλότελας ἀγέρι
 Εἶνε σὺν ἀνοιξὸς αὐγὴ γλυκὴ τὸ μεσημέρι,
 Ἐκεῖ ποῦ ὄλα ὀλόχλωρα κι' ἀμάραντα τριγύρω
 Βαστοῦνε τοῦ Μαγιάπριλου ἀστεϊρευτο τὸ μῦρο,
 Ἐκεῖ ποῦ μέσ' στὴν ἄπειρη καὶ τρισδαθὴ γαλήνη
 Μόνο γλυκὸ παράπονο κανέν' ἀπδὸνι χύνει.

Καὶ πέρα στὰ πιὸ ἀπόμερα τῆς λίμνης ἀκρογιάλια
 Ὅπου νεράιδες βγαίνουνε μ' ὀλόξανθα κεφάλια
 Καὶ λούζουνε μεσ' στοὺς ἀφρούς τ' ἀφρόπλαστα κορμιά τους
 Καὶ τ' ἀγεράκια τὰ τρελὰ μένουν βουβά μπροστὰ τους·
 — Ἄχ! ἔλα, ἐσένα σὺν ἰδοῦν βουβὲς αὐτὲς νὰ μείνουν
 Καὶ νὰ σὲ πάρουν γιὰ κυρὰ καὶ σκλάβες σου νὰ γίνουν!

Κι' ὄλες νὰ τρέξουν γύρω σου ποιά πρώτη νὰ σοῦ βάνη
 Τὸ πιὸ ἡλιοπερίχυτο ἀπὸ ἀφρούς στεφάνι,
 Ποιά νὰ σκορπᾶν πιὸ λευκὰ κρινάκια νὰ πατήσης,
 Ποιά πιὸ ἀπαλὰ ῥοδοφύλλα νὰ στρώση ν' ἀκουμπήσης
 Καὶ ποιά ὅταν μεσ' στὰ χάρδια μου θὰ κλείς τὰ βλέφαρά σου
 Μὲ πιὸ γλυκὸ ῥοδόσταμα νὰ ῥαῖνη τὰ ὄνειρά σου . . .

Κι' ἂν ἴσως θάνατος σκληρὸς καὶ μᾶς εὐρῆ μιὰ μέρα,
 Μαζὶ ἄς μᾶς εὐρη καὶ τοὺς δυὸ στὴν ἐρημιὰ κεῖ πέρα·
 Καὶ κεῖ ποῦ θενὰ γύρουμε, ξανθούλα, νεκρωμένοι,
 Δεμένοι μὲ στερνὸ φιλὶ καὶ σφιχταγκαλιασμένοι
 Μόνο ἢ Αὐγούλ' ἀπάνου μᾶς ἄς χύν' ἄθωα δακράκια
 Καὶ γύρ' ἄς μᾶς μοιρολογοῦν τρελλὰ χελιδονάκια.

Καὶ κεῖ ποῦ θὰ μᾶς θάψουνε, ἀγκαλιασμένους πάλι,
 Στὸ χῶμα ποῦ θὰ δούσουνε τᾶπάρθενά σου κάλλι
 Ὅσ' ἄνθια θὰ φυτρώνουνε κι' ὄσ' ἄγρια ῥόδ' ἀνθοῦνε
 Σὺν τὴν ἀγάπη μᾶς γλυκὰ κι' ἀγνὰ ἄς μοσκοβολοῦνε
 Καὶ οἱ ψυχὲς μᾶς ἄς γενοῦν τρυγόνι' ἀγαπημένα
 Νὰ τριγυροῦν στίς ἐρημιῆς αἰώνια ταιριασμένα!